

Geachte mevrouw,

in China heeft iedere wat grotere gemeente een of meer door de overheid verzorgde officiële opvanghuizen voor kinderen die niet door ouders of familie kunnen worden verzorgd. Totaal zijn er zo'n 15.000 bedden, ds zeer weinig. In principe zitten hier alleen kinderen die niet bij adoptieouders geplaatst zijn; in de dorpen is dit standaard. Niet geadopteerde kinderen worden in de dorpen vaak in hun bejaardentehuizen geplaatst (waarvan er veel meer zijn). De opvang duurt in elk geval tot de leerplicht eindigt bij 15 jaar; vervolgens kunnen in de steden de adolescenten in zogeheten "Collectieve huishoudens" worden geplaatst (gemiddeld 30 personen) die gerund worden door fabrieken en wijkcomitees.

Over de goede weeshuizen is voldoende bekend via bezoeken van adoptieouders, maar die komen voor babies en jongere kinderen.

Het leven voor de ouderloze kinderen is ongetwijfeld zeer hard, vooral nu voorzieningen als onderwijs en gezondheidszorg meer particulier btald moeten worden. Anderzijds is er een grote onvervulde kindervens vanwege de 1-kindpolitiek; pas zeer recent (en niet overal) is de overheid adoptiekinderen mee gaan tellen bij het toegestane kindertal. En helaas zijn meisjes ook handelswaar voor trouwlustige mannen of pooiers.

Het lijkt me overigens moeilijk om aan deze situatie voor de IND wettelijke argumenten te ontleen voor een verblijfsvergunning. De structuur is aanwezig, maar de opvangcapaciteit helaas vaak kwalitatief en kwantitatief onvoldoende.

Eduard B. Vermeer

Sinologisch Instituut, UL